

ETLA Muistiot tarjoavat ajankohtaista tutkimustietoa polttavista yhteiskunnallisista kysymyksistä.
www.etla.fi » julkaisut » muistiot
ETLA • Elinkeinoelämän tutkimuslaitos

ETLA Briefs provide timely research-based information on pressing societal issues.
www.etla.fi » publications » briefs
ETLA • The Research Institute of the Finnish Economy

Modernia kasvupolitiikkaa

Jyrki Ali-Yrkkö on ETLAn tytäryhtiön Etlatieto Oy:n tutkimusjohtaja (jyrki.ali-yrkko@etla.fi)

Mika Maliranta on ETLAn tutkimusjohtaja (mika.maliranta@etla.fi)

Niku Määttä on ETLAn tutkimusohjaaja (niku.maattanen@etla.fi)

Petri Rouvinen on ETLAn tytäryhtiön Etlatieto Oy:n toimitusjohtaja (petri.rouvinen@etla.fi)

Suosittelava lähdeviittaus: Ali-Yrkkö, Jyrki, Maliranta, Mika, Määttä, Niku ja Rouvinen, Petri (21.5.2013). "Modernia kasvupolitiikkaa". ETLA Muistio No 13. <http://pub.etla.fi/ETLA-Muistio-Brief-13.pdf>

Tämä muistio kiteytyy nobelisti Robert Solowin lausahdukseen (CGD 2008): *Tiukka kilpailu tuo esiin instituutioiden parhaat puolet. Sanonnan mukaan rauhaisa elo on monopoli-voitoista paras. Yrityksille emme toivo rauhaa, vaan haluamme niiden jatkuvasti taistelevan tuottavuutensa nostamiseksi.*

Tavoitelkaamme kasvua, mutta omilla ehdoillamme

Kasvupolitiikan tulee olla *pro markkina*, ei *pro ala* tai *yritys*. Suomessa toimiville yrityksille halutaan tarjota *kokonaisuutena* hyvä toimintaympäristö ja vaihtoehtoisten sijaintipaikkojen kanssa yhtäläiset kilpailuedellytykset, mutta muuten yritysten on pärjättävä omillaan.

Yritysten välinen *luova tuho* on kasvun välttämättömän osatekijä. Tämä aiheuttaa työntekijöille lyhy-

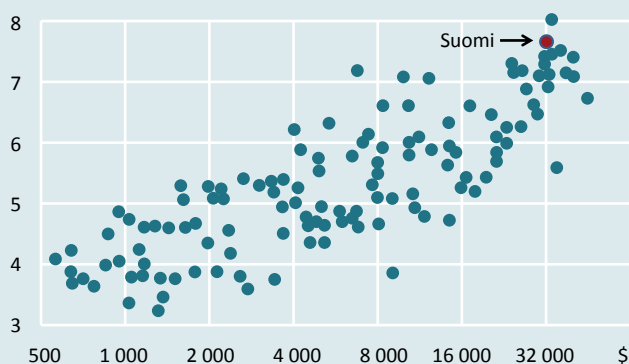
ellä aikavälillä epämiellyttäviä muutoksia. Tässä kontekstissa politiikan tavoitteena suojella kansalaista, ei niinkään hänen nykyistä työpaikkaansa. Työntekijöiden hyvä, ja uudelleensuuntautumiseen kannustava, *muutosturva* on keskeinen hyvän kasvupolitiikan elementti.

Kasvu ei ole itseisarvo. Se on väline.

Taluskasvu parantaa onnellisuuden edellytyksiä (kuvio 1). Nyt kansalaisille annetut eläke- ja hyvinvointilupaukset sekä valtiontalouden pitkän aikavälin tasapaino perustuvat oletukselle kohtuullisena jatkuvasta kasvusta. Jos vuosikasvu hiipuu pitkällä aikavälillä selvästi alle pariin prosenttiin, osa jo annetuista lupauksista pyörretään.

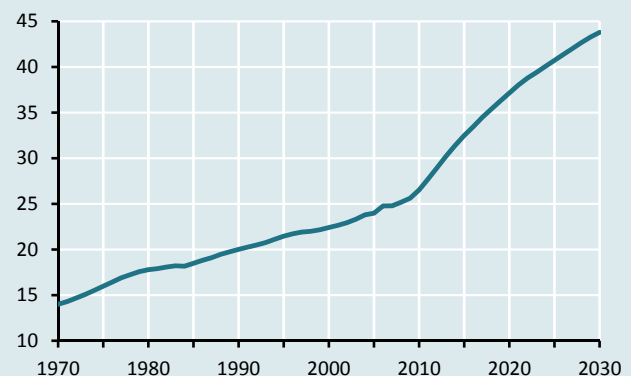
Kasvupolitiikkaa tulee tehdä suomalaisten arvo maailmasta lähtien sekä ekologisia ja sosiaalisia arvoja kunnioittaen. Ikääntymisen (kuvio 2) ja jatkuvan talouskriisin johdosta Suomen tilanne on huolestuttava. Meillä on kaikki edellytykset ongelmien ratkaisuun, mutta toimeen on tartuttava heti.

Kuvio 1: Onnellisuus ja elintaso positiivisessa yhteydessä (tyytyväisyys omaan elämään, pysty, 0–10, ja bkt/väestö, vaaka, PP\$)

Lähde: Stevenson & Wolfers (2008).

Kuvio 2: 65-vuotta täyttäneitä henkilöitä 100 työikäistä kohden, Suomi

Lähde: Tilastokeskus.

Globalisaatio haastaa kansallisen politiikan

Klusterit hajoavat.

Globalisaation seurauksena laajat kansalliset yrityskeskittymät ovat murentuneet. Tuotantoketjujen vaiheet ovat hajautuneet eri maihin.

Aiemmin muutama kymmenen veturiyritystä vastasivat pääosasta vientiä. Niiden takana oli tuhansien alihankkijoiden joukko.

Klusterien hajottua nämä tuhannet yritykset seisovat uuden tilanteen edessä. Nyt vientiponnistukset on tehtävä itse.

Valmistusosaamisella on edelleen roolinsa, mutta arvonlisäys tulee yhä enemmän digitaalisista ulottuvuuksista ja palvelutyyppeistä työtehtävistä (kuvio 3). Näihin kuuluvat esim. tuote- ja prosessikehitys, brändäys, jakelukanavien hallinta ja ylläpitopalvelut.

Globalisaation myötä eri politiikkatoimien hyödyt voivat mennä osin ulkomaille. Poliitikassa tulisikin ottaa huomioon se, missä määrin toimet kohdistuvat kansainvälisesti liikkuviin tekijöihin.

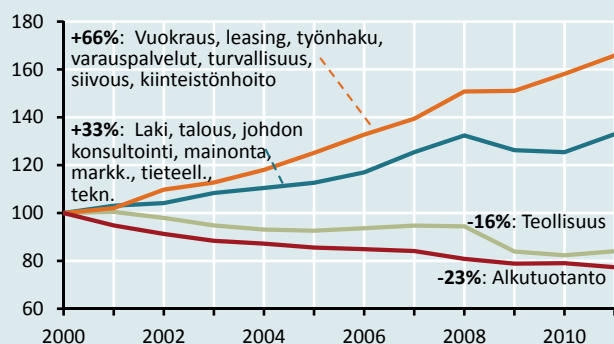
Tähän asti arvoketjujen hajoaminen on merkinnyt sitä, että kehittyneet maat erikoistuvat varsinaista tuotantoa edeltäviin ja sen jälkeisiin korkean lisäarvon palvelutehtäviin (kuvio 4). Kehittyvät maat ovat hoitaneet kasvavan osan valmistuksessa.

Mistä kasvu syntyy?

Kasvu tulee siitä, että tehdään paremmilla välineillä fiksumpia asioita.

Fiksuus on sitä, että erikoistumme tuotteisiin ja palveluihin, joissa olemme parhaimmillamme. Fiksuus on myös sitä, että työt organisoidaan järkevästi.

Kuvio 3: Suomessa tehtyjen työtuntien kehitys (yksityinen ja julkinen sektori, indeksi, vuosi 2000 = 100)

Lähde: Tilastokeskus. Kuvion merkitty kaksi eniten työtunteja lisännyttä ja vähentänyttä alaa. Loput (ei-merkityt) alat sijoittuvat näiden väliin.

Aineellisia välineitä ovat koneet ja laitteet sekä rakennettu ympäristö. *Aineettomia välineitä* ovat oppimisen, kokemusten, koulutuksen ja tekemisien kautta päihimme kertynyt osaaminen sekä muualle kuin päihimme tallennettu tieto.

Tekeminen viittaa kasvun vaatimaan ponnistukseen. Kyse on työmotivaatiosta ja siitä, kuinka paljon ja miten laajalla joukolla töitä tehdään.

Kasvussa on kyse suomalaisten yritteliäisyydestä niin yrittäjinä kuin palkkatyöläisinä.

Onko meillä kasvun edellyttämää kykyä ja halua:

- Luoda ja tunnistaa uusia mahdollisuuksia?
- Kohdata kilpailua ja ottaa riskejä?
- Johtaa, koordinoida ja tehdä liiketoimintaa?

Kasvua tukevat:

- Kansalaisten korkea osaaminen ja motivaatio sekä suotuisa väestörakenne.
- Teknologia (sekä teknisessä mielessä että eiteknisesti eli esim. organisaatioihin ja jakelukanaviin liittyvinä innovaatioina).
- Investoinnit aineelliseen ja aineettomaan pääomaan.
- Yhteiskunnallisten instituutioiden toimivuus.

Laatikossa 1 lisää kasvusta ja sen tekijöistä.

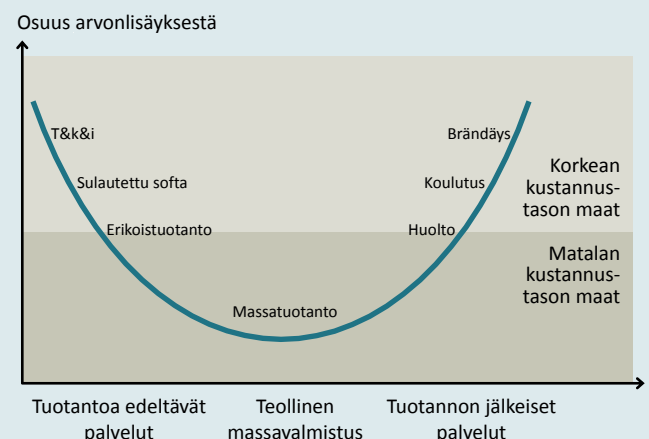
Kasvu-cocktailin ainesosia

Uteliias mieli, kilpailun paine, elämännälkä ja toimeen tarttuminen. Mausteena edellytyksiä ja välineitä. *Shaken, not stirred.*

Kasvu on nyt ja tulevaisuudessa enemmän kiinni tekemisistämme kuin maltistamme säästää ja investoida sekä siten vaurastua.

Ytimessä on kansalaisten osaaminen, motivaatio ja kannustimet – toimivatpa he sitten työntekijöinä, johtajina, omistajina tai yrittäjinä.

Kuvio 4: Suomi erikoistuu alku- ja loppupään palveluihin

Aineellisilla ja erityisesti aineettomilla investoinneilla on *mahdollistava* rooli. Kyse on laadusta, ei määrästä. Siitä, että investoinnit kohdistuvat tuotoiltaan parhaisiin kohteisiin.

Rahoitus on välttämätön edellytys investoinneille. Jatkuvan finanssikriisin, nopeasti lisääntyvän sääntelyn ja kasvavien veroluonteisten maksujen johdosta yksityisen rahoitussektorin tehtävät pääomien välittämässä ja kohdentamisessa ovat vakavasti uhattuna.

Rahoitussektorin keskeisestä roolista huolimatta se ei saa olla vapaamatkustaja. Aidot luovan tuhon ja konkurssiin ajautumisen uhat tulisivat koskea myös rahoituslaitoksia.

Kasvun kannalta politiikan pätehtävänä on luoda edellytykset yksityisten markkinoiden ohjaimalle voimavarojen kohdentumiselle.

Suomi on historiassaan tehnyt monia asioita oikein. Juuri siksi politiikan on muututtava.

Suomen kehityskulkuun liittyen johtavat taloustieteilijät (Acemoglu ym. 2006) toteavat, että *aikaisemmassa kehitysvaiheessa maat etenevät strategialla, jossa ne painottavat investointeja valikoitumisen kustannuksella. Lähestyessään globaalia teknologiaeturintamaa maat vaihtavat innovaatiovetoiseen strategiaan. Sille ovat tyypillisiä vähemmän vakiintuneet suhteet talouden toimijoiden välillä, nuorempi yrityskanta, vähäisemmät (aineelliset) investoinnit sekä intensiivisempi valikoituminen yritysten ja niiden johtajien kesken.*

Siirtymän jo tehneelle Suomelle politiikkaohje on, että Suomen tulee muuntua *kokeilu- ja yritteliäisyystaloudeksi*. Muiden matkimisen sijasta joudumme itse etsimään globaalisti uusia tapoja tuottavuuden nostamiseksi.

Laatikko 1: Kasvun lähteillä

Usein talouskasvulla tarkoitetaan bruttokansantuotteen (bkt) muutosta. Hyvinvoinnin lisääntymisestä kertoo bkt:n muutos henkilöä kohden, jota käytämme tässä.¹

Kasvu riippuu siitä,

- kuinka paljon työtuntia kohtia syntyy arvonlisäystä (*työn tuottavuus*),
- montako työtuntia keskivertoyöllinen tekee ja
- kuinka suuri osuus väestöstä on työllisiä.

Lyhyellä aikavälillä näiden kaikkien kolmen tekijän muutos vaikuttaa talouskasvuun. Koska kahdella jälkimmäisellä on luontaiset rajansa, *vuosikymmenien ja -satojen aikavälillä lähinnä työn tuottavuuden kasvu selittää talouskasvua.*

Hyvät palkat maksetaan hyvästä tuottavuudesta.

Arvonlisäys on yrityksen myynnin ja ostojen erotus. Yritys maksaa palkat luodusta arvonlisäyksestä. Jos arvonlisäys ei tähän riitä, toiminnan jatkamiselle ei ole edellytyksiä.

Kansantalouden bkt on yritysten (ja organisaatioiden) arvonlisäysten painotettu summa. Yrityksen työn tuottavuus (jatkoissa lyhyesti *tuottavuus*) on sen arvonlisäyksen suhde yritykseen tehtyihin työtunteihin.

Investointien tuottavuusvaikutukset rajalliset.

Investointien avulla yritykset kasvattavat aineellista ja aineetonta pääomakantaa, mikä puolestaan parantaa tuottavuutta. Tämä kasvuaikutus on kuitenkin rajallinen. Kun pääomakanta on suuri, tuottavuuden edelleen parantaminen investoimalla on vaikeaa.

Investointipäätös perustuu odotuksiin *tulevasta kannattavuudesta*, mikä puolestaan riippuu tulevasta tuottavuudesta. Lisäksi kannattavuuden muutokseen vaikuttaa tuotoksen ja pannon hinnan muutos. Jos odotukset ovat synkät, yritys ei investoi eikä lisää työvoimaansa.

Elintaso riippuu tuottavuudesta... ja hinnoista.

Kansantalouden elintasoa parantavat:

- Tuotannontekijöiden *tehokas käyttö*. Tämä riippuu kilpailupaineesta ja ihmisten osaamisesta.
- Suuri ja edistysellinen *tuotantokapasiteetti*.
- Yritysten ulkomaille viemien palvelujen ja tavaroiden *korkea hinta*.
- Yritysten ulkomailta tuomien välipanosten *edullinen hinta*. Palkkojen alhaisuus ei paranna elintasoa. Se vaikuttaa yritysten kannattavuuteen ja sitä kautta työn ja pääoman väliseen tulonjakoon.

Kolmannes tuottavuuskasvusta luovasta tuhosta.

Pääosa kansantalouden tuottavuuden kasvusta tulee yritysten sisäisen tuottavuuden kehityksestä.

Noin kolmannes tuottavuuskasvusta tulee *luovan tuhosta*. Yrityksiä syntyy ja kuolee. Tärkein luovan tuhon osatekijä ovat jatkavien yritysten kasvuerot: tuottavat yritykset palkkaavat lisää väkeä ja heikosti tuottavat vähentävät sitä.

Politiikalla on syytä luoda edellytyksiä ja kannusteita yrityksille parantaa tuottavuuttaan.² Edellinen tarkoittaa koulutuksen ja innovaatioiden tukemista sekä jälkimmäinen kilpailupolitiikka.

Muutoin tavoitellaan sitä, että

- taloudessa on huipputuottavuuteen tähtääviä (kasvuhakuisia) yrityksiä ja
- yöntekijät liikkuvat matalan tuottavuuden yrityksistä korkean tuottavuuden yrityksiin.

Luova tuho aiheuttaa työpaikkojen häviämisiä ja epävarmuutta. Sosiaaliturva tarjoaa vakuutuksen riskien varalta. Silloin yöntekijät uskaltavat mennä potentiaalisesti tuottaviin, mutta epävarmoinhin työpaikkoihin. Tällöin yrityksillä on myös kannusteet luoda työpaikkoja, joihin liittyy uuden kasvun mahdollisuus.

Hyvä yritysverotus on tasapuolista.

Taloukasvun kannalta hyvä verojärjestelmä tukee talouden voimavarojen siirtymistä kohteisiin, joissa ne tuottavat eniten lisäarvoa. Matalat verosteet ja laajat veropohjat pienentävät verotuksen kasvun kannalta haitallisia vaikutuksia.

Yritysverotuksen tulee kohdella yrityksiä tasapuolisesti. Tällöin investointien kohdentuminen perustuu kannattavuuteen eikä veroihin. Kasvun kannalta on hyväksi, jos hyviä investointikohteita vailla olevat yritykset jakavat voittonsa omistajilleen. Näin pääomia vapautuu muuhun käyttöön.

Kasvu edellyttää epävarmojen hankkeiden toteuttamista. Hyvä verotus tukee riskinottoa. Se, että suuri osa yrityksistä epäonnistuu, ei ole kansantalouden kannalta ongelma, kunhan kasvavia ja tuottavia yrityksiä syntyy lisää.

Kohdentamisen ohella rahoitusjärjestelmän tehtävänä on jakaa yksittäisen hankkeen riskejä sijoittajien kesken.

Ulkoisvaikutukset on yleensä parempi huomioida veroilla kuin sääntelyllä.

Yritysten ja kotitalouksien valintojen ohjaaminen veroilla tai tuilla on joissakin tilanteissa perusteltua. Tärkeimmät esimerkit liittyvät ulkoisvaikutuksiin. Ulkoisvaikutuksella tarkoitetaan jonkin hyödykkeen tuottamiseen tai kuluttamiseen liittyvää vaikutusta, joka kohdistuu johonkin muuhun tahoon kuin tuotteen myyjään tai ostajaan.

Tärkeä negatiivinen ulkoisvaikutus on ympäristön saastuttaminen. Päästöjen verottaminen on kasvun kannalta yleensä parempi tapa kuin yritysten tai kotitalouksien valintojen ohjaaminen suoraan erilaisilla sääntelyllä. Kun verotamme saastuttamista, voimme antaa yritysten itse valita tehokkaimmat tavat vähentää saastuttamista. Mahdollisten kokonaan uusien ratkaisujen pohjalta voi syntyä arvokasta yritystoimintaa.

Veroilla tai tuilla yrityksiä voidaan myös kannustaa sellaiseen toimintaan, johon liittyy myönteisiä ulkoisvaikutuksia. Tärkein perustelu t&k-tuilla on se, että yksittäisen yrityksen innovaatiot hyödyttävät usein myös muuta yhteiskuntaa. Uusi tieto leviää muihin yrityksiin mm. työpaikkaa vaihtavien työntekijöiden välityksellä.

Sosiaaliturva on ihmisiä, ei yrityksiä, varten.

Kasvun kannalta hyvä sosiaaliturvajärjestelmä ei rajoita työvoiman liikkuvuutta. Työttömyyteen liittyviä ongelmia kannattaa yleensä pienentää tukemalla suoraan työttömiä. Esim. korkeat irtisa-

nomiskustannukset hidastavat luovaa tuhoa kahden kautta. Ne vaikeuttavat työvoiman vähentämistä matalan tuottavuuden yrityksissä ja lisäävät työntekijöiden palkkaamiseen liittyviä riskejä yritysten kannalta. Kasvun kannalta huonoin tapa pienentää työttömyyden aiheuttamia ongelmia on huonosti kannattavien yritysten tukeminen.

Hyvän kasvupolitiikan kulmakivet

Viime vuosikymmenien ohje hallituksille on ollut: vapautta ja yksityistä sekä tarjota ennustettavuutta ja vakautta. Ohje on edelleen käypä.

Kasvupolitiikka edistää ensisijaisesti *työn tuottavuutta* ja toissijaisesti *panosten täyskäyttöä*. Kasvupolitiikka on päivittäisiä päätöksiä tulevien vuosikymmenten hyvinvoinnin turvaamiseksi.

Kasvupolitiikka keskittyy pääsääntöisesti kilpailun edistämiseen. Yksityisten markkinoiden toimissa se on epäsuoraa ja jopa passiivista.

Suora puuttuminen on perusteltua eräissä rahoituskysymyksissä sekä ulkoisvaikutuksiin liittyvien kannustevääritysten korjaamisessa. Niinpä ympäristöpolitiikalla hillitään saastumista ja innovaatio- ja koulutuspolitiikalla edistetään tiedon luomista ja hyödyntämistä.

Kasvun uhkana on luovan tuhon hyytyminen.

Terveeseen dynamiikkaan kuuluu, että kukin yritys etsii jatkuvasti itselleen sopivia markkinoita ja toimintamuotoja. Tähän kuuluu myös se, että liiketoimintoja lopetetaan.

Luovan tuhon keskeinen rooli tekee hyvän kasvupolitiikan harjoittamisen hankalaksi. Yritysrakenteita luoduttavat toimet kostautuvat väistämättä.

Käytännössä esim. yritystuilla voi olla ei-toivotuja vaikutuksia. Criscuolon ym. (2012) päätyvät toteamaan, että yritystuilla on *työllisyyttä* nostava vaikutus mutta samalla ne usein myös laskevat *tuottavuutta*, mikä vaikeuttaa tuettujen yritysten asemaa tulevaisuudessa (mikä puolestaan saattaa selittää tukien toistuvuutta). Hyytinen ja Ylhäinen (2012) epäilevät, että näin saattaa olla myös Suomessa. Butsin ja Jegersin (2012) tulokset viittaavat siihen, että tuet johtavat *vähenevään kilpailuun*.

Työ- ja elinkeinoministeriön yritystukiselvityksen mukaan valtion tukia annettiin vuonna 2011 noin 1,23 miljardia euroa (Pietarinen, 2012). Tuet volyymi on kasvanut yli 50 % kymmenessä vuodessa. Selvityksen mukaan julkisia yrityspalveluja tarjoaa 4 400 henkilöä, joiden palkkamenot ovat noin 0,35 miljardia. TEM arvioi vajaan puolet yri-

tystuista tehokkaiksi; tehottomia oli 15 %, loppujen jäädessä johonkin tälle välille.

Hyvän kasvupolitiikan mukaista on auttaa ihmisiä ja yrityksiä *uudelleensuuntautumisessa* – työntekijöiden perusturva ja muuntokoulutus sekä vastaavat yrityksiin kohdistuvat äkillisen rakennemuutoksen toimet ovat perusteltuja.

Tuottavuusvaikutukset ovat yhteydessä innovointiin, kansainvälistymiseen ja kasvuhakuisuuteen, joihin liittyen tehdään suoria politiikkatoimia.

Kasvupolitiikassa ei ole selvää syytä painottaa jostain yrityskokoa, toimialaa, yhtiömuotoa, omistustyyppejä tai teknologiaa. Perussääntönä on, että politiikan tulisi olla neutraalia näiden suhteen.

Jos kilpailua rajoittaa esimerkiksi säännöstely tai hyvien kauppapaikkojen rajallinen määrä, yksittäiset toimialat saattavat edellyttää erityistoimia.

Politiikan ei tule ottaa kantaa teknologisiin ratkaisuihin ja toimintatapoihin tai niitä tarjoaviin yrityksiin, vaan luoda mahdollisimman suoraan lopputavoitteen mukaiset markkinat.

Esimerkiksi ekologisen kestävyuden nimissä halutaan edistää kasvihuonekaasujen vähentämistä. Tällöin periaatteina on, että politiikkainterventioilla luodaan mahdollisimman suoraan *lopputavoitteen* mukaiset markkinat. Varsin onnistunut politiikkainterventio oli esimerkiksi autoverotuksen kytkeminen hiilidioksidipäästöihin.

Aghion ym. (2012) ehdottavat, että mahdolliset alakohtaiset tuet suunnattaisiin siten, että niillä olisi kilpailua kiristävä tai ylläpitävä vaikutus. Käytännössä tämä voisi tarkoittaa muiden kuin markkinajohtajien tukemista erityisesti silloin, kun nämä tavoittelevat aggressiivisesti johtavien yritysten lyömistä jalustoiltaan.

Kasvupolitiikkaa voi ja pitää tehdä

Pääsääntöisesti kasvupolitiikka keskittyy ihmisten ja yritysten kannustimiin sekä niihin elin- ja toimintaympäristön piirteisiin, jotka tukevat pitkällä aikavälillä tuottavuuden kasvua.

Suuremmille julkisille toimille on tarvetta jossain rahoituskysymyksissä sekä ulkoisvaikutuksiin liittyvien kannusteväeristyminen korjaamisessa.

Modernin kasvupolitiikan ytimessä on yksityisten markkinoiden toiminnan tukeminen siten, että tuottavimmat yritykset selviävät ja kasvavat.

Viitteet

¹ Koska tässä ollaan kiinnostuneita nimenomaan rakenteellisista pidemmän aikavälin tekijöistä ja hyvinvoinnista, ei ole syytä käyttää mittarina bkt:n määrää sellaisenaan, vaan nimenomaan suhteutettuna väestöön. Kasvua tarkastellaan aina määränä eli reaalisesti siten, että yleisen hintojen nousun (inflaation) vaikutus on eliminoitu. Vaikka bkt onkin hyvä yleismittari, ongelmaton se ei ole (Stiglitz ym. 2010).

² Ks. Hyytinen & Maliranta (2013).

Lähteet

Acemoglu, Aghion & Zilibotti (2006). *Distance to Frontier, Selection, and Economic Growth*. Journal of the European Economic Association, 4, 37–74.

Aghion, Dewatripont, Du, Harrison & Legros (2012). *Industrial Policy and Competition*. NBER Working Papers, 18048.

Buts & Jegers (2012). *A Note on State Aid and Concentration: The Case of Belgium*. European Competition Journal, 8, 153–162.

Criscuolo, Martin, Overman & Van Reenen (2012). *The causal effects of an industrial policy*. CEPR Discussion Papers, 8818.

CGD (2008). *The Growth Report: Strategies for Sustained Growth and Inclusive Development*. The World Bank, Commission on Growth and Development.

Hyytinen & Maliranta (2013). *Firm Lifecycles and Evolution of Industry Productivity*. Research Policy, tulossa.

Hyytinen & Ylhäinen (2012). *Julkisen yritysrahoituksen vaikuttavuus: Esimerkkinä erityisrahoitusyhtiö Finnvera*. Teoksessa TEM (toim.), Kasvuyrityskatsaus 2012 (sivut 81–85). Työ- ja elinkeinoministeriö.

Pietarinen (2012). *Yritystukiselvitys*. Työ- ja elinkeinoministeriön julkaisuja, Innovaatio, 7.

Stevenson & Wolfers (2008). *Economic Growth and Subjective Well-Being: Reassessing the Easterlin Paradox*. SSRN.com/paper=1121237.

Stiglitz, Sen & Fitoussi (2010). *Mismeasuring Our Lives: Why GDP Doesn't Add Up*. New Press.